

Fecske Csaba

Mégse

fehér éjszaka lomhán hull a hó
angyalok táncolnak az ablakon
a boldogsághoz a mindenható
ifjúság tökéletes alkalom

az asztalnál körben ülnek ők
merészen üstökön ragadva
a lopva tovasurranó időt
amely magát nekik még megadja

hét magába szerelmes kamasz szív
s a petróleumlámpa világít
jó itt de már az ismeretlen hív
a sors még titkolja praktikáit

szavuk mint puha pamutgombolyag
gurul el a csend cicája játszik
velük önmagát falja fel a nap
belőlük minden érzés kilátszik

jóllakottan duruzsol a kályha
s ők belefeledkeznek a fénybe
minden szép s jó gazdára talál ma
és nem tudják megtartani mégse

A világ Janus-arca

tolakodó gyökérvégek a
frissen ásott gödör falában
nyirok és hosszú sötét
föld alatti néma hang
cinikus márciusi napsütés
a világ Janus-arca
kopár szemek jégverése
a feldúlt arcokon rosszul
kifeszített levegőn
a rigó a fenyőfán pillanatra
sem hagyta abba mintegy felülírta
az öreg pap szakadozott beszédét
aztán a lapátok közömbös durva
hangoskodása hirtelen nőtt dudor
a föld homlokán megkönnyebbülő
léptek lefelé a kavicsos úton